

Anul V No. 4 1936

și No. 5 1937

INMUGURI

Revistă Literară-Artistică-Socială

Director: Prof. Dr. VIRGIL TEMPEANU

Lectură din Ion Creangă

D. Loghin

Redactor:
Mihail D. Havriș
FALTICENI

„I N M U G U R I R I ”

Revistă Literară-Științifică-Artistică-Socială

S'au bucurat — o știm — mulți că nu am putut apărea regulat.

Directorul nostru, d-l Prof. Dr. Virgil Tempeanu este de doi ani în străinătate. D-sa este lector la Universitatea din München—Germania.

Redactorul nostru d-l Mihail D. Havriș, a urmat doi ani o școală superioară de poștă.

Pe lângă neplata abonamentelor, faptul că timp de doi ani conducătorii revistei au lipsit din Fălticeni, constituie un motiv pentru care revista „Inmuguriri” nu a putut apărea regulat.

Redactorul nostru stabilindu-se în orașul Fălticeni, revista reapare.

Vă rugăm insistent:

Achitați abonamentul

scutindu-ne de avize și cereri de plată cari ne răpesc timp și bani.

Ajutați-ne la munca ce o depunem pentru ca revista să apară regulat, mai frumoasă, mai interesantă și mai folositoare decât oricare altă publicațiune.

Deci nu neglijați: **ACHITAȚI ABONAMENTUL**

Abonamentele de sprijin sunt bine venite, menționându-se numele fiecărui abonat într'o rubrică specială.

Ăcelora ce li s'a trimis 3 numere din revista «Inmuguriri» și nu le-a refuzat, sunt considerați ca abonați.

A apărut al doilea număr din Biblioteca Revistei „Inmuguriri”: «Cologviu trist» de Dumitru Loghin.

De vânzare la librării și la Redacția Revistei «Inmuguriri»
Prețul 15 lei

„Christos a Inviat“!

Spre o nouă istorie literară

Adică: o nouă metodă în cercetarea producției literare a unui popor, o aduce istoricul literar german Ioseph Nadler. În loc să cerceteze curentele literare, de multe ori simple mode în care imitația joacă primul rol psihologic, savantul german cercetează opera literară după regiunea și seminția — am fi înclinați să zicem «tribul» — care au produs-o.

Această nouă concepție, transpusă în împrejurările de la noi, ne-ar îndemna adică să cercetăm darul pe care diferitele regiuni ale României l'au adus la literatura și cultura națională.

Cu ce-au contribuit Muntenia, Oltenia, Ardealul, Moldova (cu Bucovina și Basarabia), Românii din Macedonia? Căci aceste „provincii” nu sunt simple nume.

Prin urmare, în locul metodei pur istorice, în care elementul timp joacă principalul rol și influențele diverse îi succed, vine metoda genetică, după care poporul e socotit drept un agregat poetic, uniform la suprafață, dar alcătuit din elemente componente deosebite între ele, având fiecare structura lui, aderentă de mediul specific local, de subconștientul produs de influențe străvechi ca obârșie, de contactul strâns cu pământul și factorii care-l frământă, etc. E alt sânge, orice s'ar spune, în moldovanul domol, mai greoi dar mai visător și mai sentimental, mai șugubăț și mai șiret, dacă vreți, într'un cuvânt: mai slav, de cât olteanul lui Tudor, sprinten, ager, vioi, isteț, practic, deschis și de cât în munteanul supus influențelor diverse, gata să primească sugestii cosmopolite, și în ardeleanul tradiționalist, cu cap de filolog, luptător pentru păstrarea curată a rasei, naționalist — de un naționalism mai puțin sentimental, în schimb mai energetic, etc.

Cercetându-se literatura noastră după această metodă,

am vedea aportul enorm pe care ni l-a dat Moldova (cuprinzând și Basarabia și Bucovina). Dela Russo, Alexandri și Kogălniceanu a pornit curentul tradiționalist, sprijinire pe popor, cercetare — și contactul cu poezia poporului — în timp ce Muntenia ne cere imitații și traduceri, deci tocmai îndepărtarea de popor (I. Eliade e tipul munteanului). Curentele — Junimeii și al „Semănătorului” sunt tot moldovene. Maiorescu, Vlăhuță, Iorga, Eminescu, exponenții lor, sunt moldoveni.

Iar cel ce reprezintă culminația scrisului românesc, cel care redă specificul național în cea mai perfectă formă, am numit pe I. Creangă, este și cel mai moldovan dintre toți.

Zadarnică a fost încercarea muntenilor de a înjgheba o metropolă culturală în București, după modelul parizian. Bucureștii n'au produs un Creangă; ci au reușit, cel mult, să disloce elementele bune din mediul «provincial», pentru a le decolora în mediul cosmopolit al Capitalei.

Scrisul românesc își continuă viața lui — grea, e drept — căci nu găsește înțelegerea trebuitoare, pe care n'o poate înlocui înjghebările de reviste darnic plătite, dar fără suțlet; căci prin atracția Capitalei, își nimicește forțele (vedeți ce s'a întâmplat cu «Convorbirile literare» și cu «Viața Românească» de pildă!); dar procesului natural nu i se poate porunci, nu i se poate abate mersul, nu i se pot indica legi streine de cele ale vieții.

Acest scris românesc își așteaptă istoricul care să ni-l înfățișeze nu numai sub aspectul fondului și formei, ci, săpând mai profund, să desfunde însăși izvoarele cari clocotesc proaspete și impetuoase în adâncuri, înainte de a se mulcomi în albia largă care le amestecă și le confundă.

Vă încredințez: am descoperi multe lucruri noi, am ajunge la unele încheieri interesante și am curăți apa de spuma care nu e a noastră și care ne împiedecă să ne oglinдим în limpezimea adevărată a sufletului românesc.

Prof. Dr. Virgil Tempeanu

CĂNTEC

*Nu mai plînge, vinoavă copil.
Nu te mustre rugatul — nu, nu! ..
Floarea liliacilor de-April
Pentru totdeauna se pierdu.*

*Pentruce te-ai despletit așa?
Cine oare te-a 'nvățat să cazi?
Cu genunchii frînti în fața mea,
Viitor cu ochi negri și nomazi?*

*Pentru cine plîngi așa?.. Auzi:
Cineva te chiamă din pridvor...
Poți să pleci de-acum.. De ochii uzi
Niciodată n'o să-mi fie dor.*

*Floare albă, albă de cires,
Ărsifă de-adolescent buimac,
Crengi pustii cu feți de măcieș,—
Scuturat parfum de liliac!*

*...Și m'oiu duce mai departe iar,
Fericit pe lume călător:
De surisul buzelor —amar—
Niciodată n'o să-mi fie dor...*

D. Florea—Rariște

Ca o grădină răvășită de toamnă.

Ca o grădină răvășită de toamnă, așa-i inima mea..
Și totuși cele mai bogate flori îmi înfloresc întrânsa, pur-
purii, însângerate ..

Grădina-i azi pustie..

Aur soarele, aur florile, aur frunzele... Și nimeni pe că-
rare: nici fluturi, nici copii...

Pustiu..

Și inima mea așa e: grea de lacrimi, ca florile toamnei
de rouă.. Comoară de dragoste, vis de durere.. Nu-i ni-
meni lângă mine, nici tu.

Pustiu..

O frântură de vers mă urmărește:

„Tristă e viața și dulce..

Dulce pe cât e de tristă,

Tristă pe cât e de dulce“..

Ca toamna din grădina sufletului meu..

Și toate-s pentru tine: flori, lacrimi, aur și tristețe.

Tu unde ești?

Ai trecut pe lângă mine, fără să-mi vezi lacrimile, fără
să-mi culegi tristețea cu o sărutare, ca altă dată..

...Ca și drumețul obosit, care trece pe lângă grădina
minunată, fără să se oprească, chinuit numai de grija adă-
postului unde-și va odihni trupul istovit-așa treci..

Iar când a ajuns drumețul la popas —amintindu-și de grădina ce a întâlnit în cale,— a întors capul, vrând s'o mai vadă odată, dar n'a putut desluși nimic...

Era noapte și ceață și depărtarea se așternuse între ei..

Și când, chinuit de dorul grădinii minunate, s'a întors după câțva timp, n'a mai găsit nimic.. Vântul aspru ărup-sese florile și zăpada le îngropase..

A stat atunci drumețul în loc, singur în fața durerii lui și lacrimi îi picau fierbinți din ochii oboșiți...

Dar ce folos, era târziu și florile muriseră de mult..

Tu unde ești?..

Doina Bucur

DIN „NIBELUNGII“ 1)

EPISODUL II

- 20 Pe-atunci trăia 'n Olanda un prinț cum altul nu-i
— Părinte-i era Siegmund, Sieglinda mama lui —
Intr'o cetate mândră, vestită 'n lung și 'n lat,
Unde se varsă Rinul ; la Xanton e castelul așezat.
- 21 Siegfried era feciorul de rege pomemît
Răvnirea lui cea mare regate-a zădărit ;
In multe țări streine vîrtutea l-a purtat.
Hai ! ce-a găsit viteazul în a Burgunde-i Țară de-a intrat
- 22 In anii lui cei tineri mîouî a săvârșit ;
Ci trainica lui faimă mereu s'a presădit.
La chip era mult mîndru, voinic de trup era,
De-aceea gînd de fată la el, în taină, gîngaș zăbovea.
- 23 Cu multă priveghere — precum se și cădea —
L'au fost crescut părinții ; purtarea lui era
In toate măsurată ; iar pentru țara lui
Era podoabă scumpă, căci mult istet era și drag orcuî.
- 24 Când a săltat la vrăstă, la Curte a venit.
Priveau cu drag la dînsul, oriunde-ar fi pornit.
Femei și multe fete să vină des doreau,
Și prințul oblicește că li plăcea și toți îl îndrăgeau,

Marea epopee germană „Das Nibelungenlied“ va fi tradusă pentru întâia oară în românește de V. Tempeanu.

- 25 Arareori copilul neînsoțit ieșea !
Siegmond și Sigelinda puneau de mi-l gătea
Cu haine de podoabă ; iar câte-un învățat
Il cerceta adesea. Așa întreaga Țar'a câștigat.
- 26 Se voinici flăcăul și arme a erut ;
Tot ce dorea să poarte, îndată a avut
Ba început să 'ncerce și dragostele dulci.
Desigur multe fete l'ar fi iubit neprihănit atunci.
- 27 În toată Țara Siegmund trimite crăinicei
Pe prieteni să-i adune, să bucure cu ei.
Pătrunse îndată zvonul și la vecinii crai.
El dăruie pe oaspeți ca și pe-ai lui cu arme și cu cai.
- 28 Pe cari-i obliciră că, după al lor cin,
Aveau să poarte arme ca și a lor vecin,
La Curte îi poftiră — toți falnici scutieri —
Cu Siegfried împreună primiră mulți armuri de cavaleri.
- 29 Minuni grăit'a lumea de-aceste sărbători
Cum Siegmund și Sieglinda — buni oblăduitori —
Prin daruri belșugate au fost mult preamăriți,
Deaceea călăriră spre Xanten mulți streini, chiar nepoftiți.
- 30 Vreo patru sute tineri aveau să 'mbrace-acum
Cu Siegfried împreună armuri. Vedea pe drum
Pe mulți umblând în pripă — căci toți îl îndrăgeau.
Femeile în aur frumoase nestemate încrustau.
- 31 Cu sponci de aur apoi de haine le prindeau ;
Acestor tineri nobili ce bine li ședea !
La casnici și la oaspeți bun jilt se pregătea
Că de Păresimi Siegfried mărețe haine vrednic va 'mbrăca.
- 32 Pornesc spre Catedrală prea mândri scutieri.
Ei, tinerii, sunt astăzi slujiți de cavaleri
Precum e obiceiul din vechi dănuitor.
Bătrânii-aveau plăcere : își aminteau cu drag de timpul lor.

VIRGIL TEMPEANU

A D I E R I

*In fiecare seară cu balsam de lună,
Și-adună tețul strălucire verde.
Un vînt tomnatec printre crengi se pierde,
Prin străzi, e palidă lumina ca și-atuncia...*

*Podoaba lui de amintiri mă doare.
Pătrund din înălțimi scînteii de stele.
Tăceți ! In foșnetul de frunze adormite,
E poezia tristă a iubirii mele.*

Coralia Racovitză

Serafim Ionescu

Județul Baia, în timpurile lui bune, a avut o mândrie: Cele mai bune școli cu cei mai buni învățători. Nu se dăduse încă pământ țăranilor; dar hrană sufletească aveau din belșug. Activitatea învățătorului era rodnică cu adevărat în afară din școală. El era respectat de săteni, căci nu făceau încă politică, cârmuitorii satelor: Preotul și învățătorul.

Era cinste mare pentru învățători să poată ajunge să lucreze în Baia. Frumoasa falangă de frunțași învățători a făcut să apară, pe tărâmul economic, mișcarea cooperatistă; iar pe cel cultural «Casele de cetire și mișcarea folcloristă».

Erau în trecere, drag de muncă, atmosferă senină-dragoste colegială. Și aceste toate le crease un om: S. Ionescu.

Vara se aduna această generație fericită, în jurul omului care le mijlocise caldă atmosferă, să-l asculte, să învețe dela El și să-și încălzească sufletele la focul totdeauna viu până la moarte al omului ce nu știa ce e odihna, al omului de nădejde, al patriotului înfocat, al învățătorului care vedea în școală mântuirea poporului.

Cu vorba, cu scrisul, fără preget, cu abnegație, cu avântul pe care nu-l întâlnești nici la tineri, sprinten, săritor, voios, nemândru, îndemnat tot înainte, ca un general sigur de izbândă; un erou al faptei pașnice.

Așa l'am cunoscut; așa a fost Serafim.

V. T.

Nu e nici forța brațului, nici valoarea armelor, care câștigă izbândă, este tăria sufletească.

Fichte

Biruința Șarpelui.*

La începutul lumii, omul a fost frumos și nemuritor ca și făptura lui Dumnezeu. Era voios, nefațarnic și trăia fericit.

Nu știa ce-i truda mâinilor, ce-i ura sufletului

Se iubea unul cu altul, cum se iubesc florile pe câmp și ingerii în ceruri. Nu cunoșteau nici poftele trupului și nici rușinea, care nu-i altceva de cât fățaria ori ascunzitul acestor poftes.

Trăia bărbat și femei: Adam și Eva, ca doi frați buni d'aceiași vârstă, ca doi copii gemeni, ca două ramuri într'o tulpină, ca doi ochi în cap. Deci, erau în plină frumusețe; nu se 'ndrăgeau de loc, dar nici n'o pismuiau.

Deci nu știau ce-i urâciunea trupului și slăbiciunea sufletului, cum de-ar fi putut să prețuiască ori să lămurească măcar lipsa lor?...

Și deci văzul trupurilor goi nu le da fiori, cum de s'ar fi sfiit să se poarte așa unul în fața altuia?...

A venit însă ispita. Întâi din partea ingerului bun al lui Dumnezeu. A'ndemnat pe cel d'întâi om să alinte femeea, s'o sărute, s'o 'ndrăgească.

Și din alintare, din sărutat, din îndrăgirea ei cu sufletul curat, s'a zămislit cel d'întâi om pământean: Avel. Era și el frumos, tânăr, bun, neînchinat pieirii.

Ingerul rău nu dormea însă. Ce să facă, să strice fericirea omului, că doar rostul lui asta era, să facă rău pe lume?..

În chip de șarpe s'a apropiat de femeie, în somn, i-a strecurat la urechi dulci șoapte, a încântat-o, a amețit-o, a făcut-o să simte învâlvorarea vieții, să fie chinuită de plăceri trupești. Și s'a lăsat să fie stăpânită de înfiorările cărnii atâtă de învăpăierea sângelui. A înțeles patima și s'a lasat în voea ei. A sorbit-o din toată ființa ei, crezându-se de mii de ori mai fericită ca înainte. Dar, când a trecut în nicăea plăcerii, a venit împăenjenirea rușinei la pleoapele ochilor, sub strașina sufletelor. Nu mai stau goi față 'n față; fugeau unul

*) Din volumul „Toarce furcă” ce va apare în curând.

de altul, când recea judecată le stăpânea mințile și se apropiau împătimați, când biruința plăcerilor le părjolea simțirile

Și din împreunările potopite de poftă trupești, a venit pe lume a două făptură omenească : Cain.

Frați erau de tată și de mamă, Avel și Cain, nu se iubeau între ei.

Avel, curat la suflet, n'avea gând rău asupra fratelui său, dar îi simțea ura lui. Și a căzut sub lovitura ei. Așa a avut loc cel d'intăi omor frățesc pe lume. Din el s'a născut alt păcat și mai mare : pîierea tatălui, a lui Adam, care n'a întârzia să cadă, pentru ca cea mai grozavă rătăcire a minții omenești să ia înfăptuire : traiul fiului cu mama lui. Așa spune povestea.

Din cea mai mare grozăvie a lumii a fost sortit să iasă omul cel adevărat, din care ne tragem noi, pământenii de azi Suntem fiii nelegiurii. Moșul nostru cel mai îndepărtat și-a ucis fratele, apoi pe tatăl său, ca să ducă trai su mama lui bună.

De ce ne-am înfiora dar de ticăloșeniile ce stăpânesc sufletele omenești?... Omul a fost și rămâne rău.

Potopul nu l-a 'ndreptat. A rămas o pereche de oameni, care a dus sămânța răutății mai departe. Și a dus-o până ce prin trupul unei fecioare și prin îngerul cel bun, a purces în lume o rază Dumnezească, menită să abată valul turbure, să-l limpezească, să-l curățe de mîl. A fost și El, Mântuitoru lumii, Iisus, ucis de neamul lui Cain. Și ucis a fost și va fi cât a dăinui lumea, tot omul care o purta'n el o cât de mică scântee din lumina cerului, care o fi drept, nefățarnic la fire, dorind din suflet curat binele semenului său.

Tâlcul povestii pare a fi : mama, pămîntul, a fost siluită și necinstită de om, prin muncă. Tatăl, nemurirea, a fost ucisă, de el, iubind trupul cu plăcerile lui și, dragostea, fratele bun, a pierit din sufletul omenească, alungată de ura născută 'n el pentruca sămânța cerească să rămîne și să-și târască prin veacuri viața în truda mâinilor și 'n căinle.

INMUCURIRI

Revistă Literară Artistică-Socială

Lumină și în suflete!

„Ah, iată Primăvara cu sinu-i de verdeață!
 În lume-i veselie, amor, sperare, viață,
 Și cerul și pământul preschimbă sărutări
 Prin raze aurite și vesele cîntări,...

„Die linden Lüfte sind erwacht
 Sie spinnen und weben Tag und Nacht
 Sie schaffen an allen Enden.
 O, süsßer Duft, o, neuer Klang!
 Du, armes Herze, sei nicht bang;
 Nun muss sich alles, alles wenden!“

Suntem țară tînără, în Primăvara vieții statelor. N'avem sutele de ani în urmă-ne, oa alte popoare, - tezaur moștenit, care li dă acel aier de impunătoare superioritate - suntem săraci în tradiție; dar avem, totuși, ceva ce n'au mulți, ceva, pe care și oamenii și popoarele îl au numai odată: Primăvara vieții, plină de speranțe, de lumină, de perspective. Nu ni șoptește fiecare Primăvară a Naturii: sus Inimile? Nu sărbătorim în fiecare primăvară Paștele luminii? Și dacă trecem prin crize sufletești, in-

rente tinereții, ele sunt menite să ni curețe sufletele, să ni innoiască puterile vitale, să ni purifice de zgura vieții obișnuite, spre a primi, cu noul elanuri, viața superioară. N'avem de ce fi îngrijcrați și poscmoriți. Literatura, oglinda sufletului, dacă are ccntingență cu viața intimă a pporului - altfel nu mai e literatură națională, ci simplă schimă de imprumut, mască de cabotin - trebuie să-i arate firea adevărată. Și aceasta, după Unire, nu mai poate fi plângătoare. Nota eminesciană e perimată. Să vină pœții tineri să ni cinte vigoarea țărănească și misiunea noastră de ppor în Primăvară! Cari să ni trezească viziunea viitorului, nu icoana, exagerată, a trecutului dureros, deși scump! El, acest trecut, să ni fie isvorul energiei, nu pentru a arăta, prin contrast, micimea prezentului, ci a pregăti oțărirea viitorului, în care să fim „noi”.

Am trecut de noaptea, în care ne biciuiau insomnia și grija. Suntem în Aurcra, care ni anunță dimineața proaspătă, liberatoare, încare Primăvara își face intrarea triumfătoare.

E timpul să scotem din școli și din suflete stafiile pesimismului oriental și ale unei prefăcute sensiblerii anemice, de „floare albastră” ofilită, fără rădăcini în acest pământ însorit și plin de suc.

De ce să ni închidem cbloanele sufletului pentru acest soare care inviorează din belșug glia noastră?

E, primăvară. Să fie și în sufletelerominești! Să le lăsăm să se avinte, în triluri de ciocîrlie, tot mai sus, spre lumină! Sursum corda!

E chemarea „Inmuguririlor” către tinerii ei cîntăreți.

Prof. Dr. Virgil Tempeanu

PRECOCITATE

MOTTO:

Nu mai plânge: lacrimile-s perle. Si s'a trecut timpul când Cristofor Columb, a 'mbănzit pe negril cu mărgele.

Amiaza-avea temperatură..
 O secetă și-un fel de sgură
 tângea în aeru 'npăclit,
 Un gol ciudat ca așteptarea..
 Și numai noi urcăm cărarea;
 iar lângă drumul mort și vechi
 doar doi mesteceni în priveghi;
 Ne iese-o troiță în cale,
 o ocolim, pornim în vale;
 un'câne jigărit ne latră
 și înfărșit... suntem la șatră:
 „Vin babă neagră cu ghiocul
 să-mi spui pe șapte ani norocul!”
 Cea mai frumoasă dintre fete
 cu scoici de Dunăre în plețe,
 scupă în colbece și începe:
 —„Dulce, zăci-aici ghiocul,
 Că dragostea ți-i nenorocul;
 la toți haidăii aprinzi focul,
 Pe când era..
 —„Ha, ha, ha, etc.
 —„Mirel, Mirel mai taci din gură,
 că vin țigani și te fură”.
 —„Pe când era și ma-ta fată!”
 —„Mirel, dar termină odată!”
 —„. . . . și mă-ta fată
 avea lichici la zăci-odată...
 —„Mirel, te-arunc la cei golani.

Cine m'a dus între țigani
 C'un puști de paisprezece ani ? !
 ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ?

Doamne, cât ești de mititel !
 Nu plânge, iartă-mă Mirel.
 Hai răzi să ascultăm sorocul :
 „Dudue, să mă arze focul
 și să crăpe și ghiocul,
 dacă nu din toți boierii,
 domoșorul ți-i norocul !”
 Cu lacrimi răd și-i prind mijlocul;
 „Auzi Mirel, ce-a spus ghiocul ?...
 Dar de ce plângi așa copile ?
 Ei, hai acasă frumușel
 și ca pedeapsă . . . două zile
 ți-oi scrie temele, Mirel”.
 Ce nesfârșită-i acum calea...
 ce deal pustiu ne pare valea,
 cum răsetele noastre, rânduri
 s'au îngropat în cimitire
 de gânduri.
 —„Mai zi ceva tu, mititel !”
 Un geamăt de hulub rânit ;
 două mânuțe de granit
 mă prind sălbatic și umil :
 —„De ce, de ce mă crezi copil?!!”

TANA MUGUREL

Primăvară nouă

Mi-i largă, largă inima și plină
 De-aflita soare cala și zori de zi. —
 Că, de-ai cădea în sfânta ei lumină,
 Ca un suris de rouă te-ai topi !
 Și-am așternut pe 'ntinsele finufuri
 Potop de azur și zîmbete și flori
 Și'n vraja lor eu te-am chemat să-ți scuturi
 Parfumul nesfîrșitelor eomori;

Să lași, pe veci, dincolo de hofaru l
 In care numai noi vom fi stăpîni,
 Si clipele de zbucium și noctarul
 Din năzuința veștedului minii.
 Să treci așa, plutind ca 'ntr'o poveste,
 Străună de dureri și suferinți,
 Si -ca din somn de piatră- fără veste
 Să te trezești că numai știi să minți!

D. Florea—Rariște

Rânduri pentru Inviere

Omenirea căzută prin propriile ei păcate din starea primordială de idealitate, se vedea în fața unei tainice porunci de a se reabilita.

Cu toate silințele ei de a se ridica pe soclul pierdut, ea continua în marasmul luciferic. Inimile mulțimilor erau neliniștite și se vroiau în apropierea undelor dumnezeirii. Cum omenirea nu putea să-și salveze onoarea pierdută, din pricina prea multelor ei păcate, a fost necesară intervenția unei puteri superioare, care să-i întindă mâna. Și, Dumnezeu, prin Fiul Său, blândul Iisus, i-a întins cu negrăită dărnice mâna Sa milostivă.

Mântuitorul Iisus, vine și prin jertfa Sa inegalabilă, reabilitează omenirea în ochii lui Dumnezeu.

Jertfa Domnului Hristos, începe din clipa întrupării Sale, dar culminează odată cu răstignirea pe Cruce.

Noi, trăitorii acestor vremuri, suntem într'o stare de superioritate față de confracții noastre de dinaintea venirii prea bunului Iisus în lume. Calea către Dumnezeu ne este deschisă. Rămâne s'o bătătorim.

Dar ce păcat, că mulți din noi, ne complacem în desfătări potrivnice vrerii divine. Să ne scrutăm conștiințele, acum, în preajma răstignirii celei de a nu știu câtea oară a Domnului Hristos!..

Mai ales acum, când satanismul înfuriat, vrea să stingă orice licărire de divinitate ce stăruie în sufletele creștinilor, „trăgând cu mitraliera în obrazul lui Hristos“, (cum se întâmplă în însângerata Spanie) cu osebit cutremur sufletesc și cu ochii ațintiți către zările divine, către lumile cele mai pure, într'un suprem glas, pornit din profunzimi de suflet, biruitori, să strigăm:

„CHRISTOS A INVIAT“!

Constantin Vifor

Ceva despre Creangă

«A scris cum a trăit, a trăit cum a scris».

(Gr. I. Alexandrescu)

Nu este interes, dorință de literatură românească.

Tot ce este străin, fie ce-o fi, este bun.

Sufletul nu este pregătit pentru a cere cartea românească; un Creangă, un Eminescu, un Coșbuc, un Alexandri, un Vlahuță, un Slavici, un Conta,... sunt mai de preț pentru noi românii, chiar decât Voltaire, Hugo, Goethe, Daudet, Gogol, Tolstoi, Gorki...

Ei sunt trup și suflet din trupul și sufletul acestui popor român iar opera lor, este comoară de viață românească, este cel mai autentic izvor de virtuți românești.

Și cu toate acestea, putem afirma, fără a căpăta o desmintire, că gustul și dragostea pentru scrisul românesc nu s'a născut peste tot întinsul țării și, pe unde este, lăncezește în germene.

Deci, cum să se desvolte spiritul adevăratei limbi românești și „întări simțirea pentru tot ce e românesc”, dacă nu primești sau nu îți se dă ocazia să te împărtășești cu literatura românească, care este însăși sufletul neamului tău? (nu suntem vrednici a avea o ediție populară, complectă, a operelor lui Creangă!).

Această literatură — bineînțeles cu excluderea porcăriilor de ultima vreme — este factorul cel mai de seamă, făuritor de suflet românesc.

Și, oare, nu avem noi: scrisul lui Neculce, din a cărui colbuite cronici te alegi cu admirația pentru figurile și virtuțile neamului, scrisul lui Creangă cu «farmecul de moșneag sfătos», cugetarea fulgerătoare a lui Eminescu și cu graiul tot atât de strălucitor ca și al celorlalți, dulcele viers al bardului dela Mircești — Alexandri —, vioiul cântec al lui Coșbuc, poezia neîntrecutului cântăreț al neamului românesc Goga ca și aceea a lui Iosif care au dat avânt și vitejie celor cari au purtat războiul de întregire, scrisul lui Vlahuță, al lui Delavrancea, Gârleanu, Dragoslav ca și-al lui Brătescu-Voinești, în care triumfă caracterul moral, în care este sufletul sănătos cât și spiritul generației de scriitori din vremea lor și, cari, ne-au lăsat opere nepieritoare — izvor lîmpede din care putem sorbi oricând adevărata viață, ca și scrisul atâtor alți scriitori cari nu sunt tocmai așa cu n ii arată nepăsarea noastră?

Ungurii, știu să sărbătorească cum se cuvine pe Petoefi și pe ceilalți scriitori ai lor și în acelaș timp dau operelor lor ediții mari,

dese, populare și de lux, pe câtă vreme noi, sărbătorim numai de mântuială pe cei cari au gândit și scris pentru cinstea și fala neamului nostru.

La fel Polonezii, Bulgarii, nu mai vorbim de Francezi, de Germani, de Italiani.

Opera lui Creangă, a lui Eminescu, Coșbuc, Vlahuță... închisă sărăcăcios în vre-un volum, care se prăfuește în vitrinile librăriilor noastre.

ION CREANGA născut 1837—mort 1889

simplică și rustică. O operă de autentică sinceritate, scrisă în limbaj popular moldovenesc, cu un cadru de humor și de viață țărănească. În ciuda nepăsării noastre, este apreciată mult în străinătate. Nuvela „Moș Nichifor Coțcarul” a fost tradusă în englezește și a avut un mare succes. I s'a dat și aprecierea de mare prozator al literaturii universale.

Opera lui Creangă este cunoscută în Franța, Germania, Italia și Anglia, apreciindu-i-se mult originalitatea ei.

O traducere reușită a „Amintirilor” s'a făcut în limba italiană de către d-na Agnese Silvestri Giorgi iar un studiu complex și obiectiv, a fost întocmit de d. Luigi Salvini. Uităm prea ușor oamenii și opera celor ce înalță un neam! Prea ușor!... Memoria lui Creangă trebuia altfel cinstită. Și doar este cunoscut acest neîntrecut povestitor, de întreg neamul, dela copil până la bătrân.

Sufletele lor mari, intrate cu opera cu tot în uitare, înconjurate de o nepăsare grea, ca de plumb topit.

Celor mai prețioase comori le pregătim, generație după generație, fără-un pic de remușcare, noroiul, cocleala, rugina!

Cultul morților ne este străin! Pentru noi, par'că nici n'ar exista! Sărbătorim și noi ca celelalte nații, oamenii mari ai lor... iar pe ai noștri îi neglijăm. Să luăm pildă dela ele, căci lor, le este drag tot ce este de-al lor...

Creangă este unicul povestitor care ne-a dat: amintiri, povești și basme — o operă scaldată'n lumina blândă a naturii, o operă

Pe Creangă nu-l citești, îl ascuți. Creangă nu scrie, povestește. Ne deschidem sufletele și cinstind amintirea unui luceafăr care acum o sută de ani a văzut lumina zilei în modesta casă țărănească din Humuleștii Neamțului, ne bucurăm mult. Preamărim pe acest vrăciu neîntrecut al graiului moldovenesc care, cu scrisul lui a înveselit și va înveseli tinerețea tuturor oamenilor. Și atâta timp cât copilăria va rămânea copilărie, pe fiecare an ce trece, amintirile lui Creangă — amintiri cari sunt și ale noastre, ale fiecăruia, căci ne regăsim în ele „năsbățiile și poznele” noastre — ne vor fermeca tot mai mult, citindu-le.

Copilăria lui Creangă, — copilăria noastră... a fiecăruia...

Ca niște izvoare dalmatine cari izvorăsc cu putere din stânci, așa au răsărit și Ion Neculce, Ion Creangă, Eminescu, Grigorescu, Băeșu. În ei, e plămada sufletului veșnic a neamului.

Opera lor nu este decât o fărâmă din această plămadă, nu este decât o izbucnire firească a geniului etnic.

Găsim atât la Neculce cât și la Creangă, caracterele specifice ale poporului nostru. Slova lor, slovă strămoșească, iar înțelepciunea lor, înțelepciunea poporului moldovenesc.

Și dela Neculce, a trebuit să treacă două veacuri pentru ca să apară un Ion Creangă cu sufletul lui ce ascundea o neprețuită comoară : sufletul, însușirile și cusururile poporului, slova, datina străbună.

Creangă avea, ca nici unul până la el, acea putere de-a pune în tiparele cu forma cea mai desăvârșită, tot ce are acest popor etnicește mai de preț, tot ce este original, veritabil în fața lumii.

Și cu toate acestea, Creangă nu scria cu ușurința scriitorilor din vremea noastră, cari aștern vrute și nevrute, numai să iasă volumul dela teasc spre a mări numărul lor cât și a se vinde.

Ca să ajungă la limba și stilul limpede ca lacrima, a trebuit să studieze, să analizeze pentru ca la urmă să rămână la cecece era mai frumos în graiul popular.

„În fața lui Eminescu, Creangă reprezenta desăvârșita exprimare a înțelepciunii poporului din proverbe, a biciuitoarei ironii sănătoase din snoave, a sincerii iubiri pentru natură din cântece” (I. Simionescu «Oamenii aleși» — Români).

Caracteristica umorului său din „Amintirile din copilărie”, este veselie. „Râsul cel mai obiectiv, cel mai nepărtinitor din literatura noastră ; prozatorul moldovean râde fără urmă de batjocură, râde, s'ar putea spune, fără să... rădă de cineva” (Locusteanu). Poate deaceea Eminescu îl iubia atât de mult pe Creangă, apreciindu-l. „Pare că îl auzi spunându-i vorbele lui Nietzsche : „Învăță-mă să râd”. (I. Simionescu op. cit.) Creangă, „a scris cum a trăit, a trăit cum a scris” (Gr. I. Alexandrescu).

S'a născut țăran și a căutat să rămână pân'la moarte acelaș Ionică a lui Ștefan a Petrei Ciubotariul din Humuleștii Neamțului.

„Țăranul e bun, blând, muncitor și mai presus răbdător. Bunătatea, la Creangă, formează atracția simpatică a scrisului ca și a vieții lui întregi, simplă în toate.

Blândețea lui? E deajuns să-i fi cătat în ochi, pentru a te simți învăluit în mreje. E de ajuns să-l privești chipul, pentru ca să nu găsești nici o trăsătură de asprime, care i-ar brăzda fața ovală, plină, luminată de ochii căutători. Bunătatea și blândețea nu o arată numai cu cei deoseamă cu dânsul. Față de copiii, când era dascăl la școala din Păcurari, se purta ca un părinte”.

„Era muncitor și răbdător, nestimatele însușirilor sătești. Muncea tăcut”.

„Înainte de orice iubește până la îndumnezeire natura ; în special ține la apele, pietrele, copacii, florile și oamenii locurilor pe unde a copilărit”.

„Poartă în el, unele mai ascuns, altele mai intonat, toate însușirile și cusururile poporului” (I. Simionescu op. cit.).

Așa a fost Creangă și Răsărit din sânul poporului. trăind în mijlocul lui, înconjurat de natură, ne-a descoperit comoara de viață românească, ne-a dat tot ce acest popor are mai scump în el : sufletul etnic, ne-a împărtășit dragostea de natură, frumusețea ei. „Totul îi venea dela marea școală a înțelepciunii poporului moldovenesc, al cărui reprezentant cultural cel mai ales rămâne, dintre toți cărturarii”. (I. Simionescu),

„Ce știa Creangă din toate acestea când își povestea la un pahar de vin copilăria lui ! Limpezi ca apele munților curgeau gândurile lui în toată libertatea sălbătăciei lor. Un strașnic povestitor ! Cât știi fluviile puterea lor atât știa și el de marea lui putere”

Al. Vlahuță (Apa Morților).

Prin pana lui, amintirile sunt ridicate la rangul de poezie ; copilăria devine o preocupare artistică.

Este primul scriitor din literatura Universală, care a tras prima brazdă în câmpul unui nou gen literar. El a făcut primii pași, ca după el, pe acelaș drum, să păsească toți cei îndrăgostiți de copilăria plină de amintiri cu „năsbățiile și poznele” ei.

„Creangă este creatorul unui gen. *La Fontaine* a înălțat fabula prozaică și ideologică a lui *Esop* la valoarea adevăratei poezii.

„Creangă face acelaș lucru cu amintirile sale din copilărie: Aceste „Amintiri” au o viață estetică ce depășește toate memoriile și amintirile cunoscute care, după cunoștința mea, au o valoare ideologică și literară, însă nu sunt poezie pură, cum este cazul cu amintirile lui

Creangă». (din articolul „Literatura română și valoarea sa” de (Prof. Mihail Dragomirescu, apărut în revista *Clipa* (31 Mai 1925).

Maximele, proverbele și zicătorile presărate la fiecare pas în opera lui, prin adevărurile ce cuprind, au o valoare nu numai locală ci și universală.

Acestea le are din comoara de înțelepciune a țaranului român și exprimă anumite stări sufletești, concepțiuni despre lume și viață.

«Omul sfințește locul» [cinstea] «O noapte nu-i legată de gard, a trece ea» (nădejdea) „ce ți-i scris, în frunte ți-i pus” sau „nu-i cum gândește omul, ci-i cum vrea Domnul” ...câtă înțelepciune, cât adevăr, nu conțin ele!

Apoi, *Creangă* este sincer, este modest — o „altă trăsătură sufletească, specifică Românului”.

Sinceritatea din „Amintirile din copilărie”, face ca acest scriitor să fie iubit în viață de cei ce l-au înțeles — Eminescu a fost acela care i-a dat și-a căutat să aibă dela *Creangă*, prietenia cea mai ideală—iar opera lui citită mult, cu dragoste de lector sincer, de majoritatea țărănilor și mai ales a copiilor din școli.

Țaranul lui *Creangă* este pătruns și de spiritul naționalismului—moș Ioan Roată și Unirea.

Sezătorile și clăcile din „Amintiri” ne înfățișează pe țaran sociabil.

Mama sa care găzduia cu plăcere pe orice vizitator, ne evidențiază și celalt atribut caracteristic țaranului nostru: ospitalitatea.

Frumusețea femeii tinere dela țară are ca reprezentantă, pe crâșmărița din Rădășeni, căci, „mai mult de dragostea ei, decât de dorul vinului se adunau mușterii”. Nu este nevoie să ne mai facă portretul ca acela al lui Davidică, faptul că mușterii veneau numai de dragul ei ne poate sugera imaginea ei.

Din felul cum acest scriitor ne-a înfățișat sufletul țaranului român, putem deduce că a fost un bun psiholog.

Sunt 100 de ani dela nașterea lui *Creangă*, și vor mai trece încă mulți ani, fără a cuteza cineva să se ridice la înălțimea la care ajunsese acest „țaran din Humulești”, în literatura noastră.

Jean Boutère, afirmă în lucrarea sa „La vie et l'oeuvre de Ion Creangă”, că n'a găsit decât 12 neologisme, aruncate în opera celui mai de valoare scriitor român. Iată încă o dovadă în plus că, I. *Creangă* a scris în limba curat țărănească. Ne-a dovedit „bădița Ion”, că se poate scrie și curat românește.

Ca să aflăm trecutul, trebuie să cunoaștem toți scrierile lui I. *Creangă* care, după d-l Prof. N. Iorga, este rezumatul felului de a fi al țaranului român din Moldova și mai ales al celui din a doua jumătate a secolului al XIX-lea”.

În paginile acestui talentat povestitor, te simți, mai român. El, a fost și ne este un program de educație literară și artistică pentru generația noastră și pentru cele ce vor veni.

Acest program se rezumă în a nu ne înstrăina de comoara neamului. El singur ne-o indică: sălășluște în lumea satelor. El a cunoscut-o și ne-a desvăluit-o cu sinceritatea și modestia ce-l caracterizează.

Noi, cei ce eșim din sate, să nu ne înstrăinăm de ele. Poeții, pictorii, sculptorii, muzicanții (compozitorii) și arhitecții, să se inspire din viața românească intens trăită de frații legați de brazdă.

Numai astfel, păstrarea spiritului și graiului poporului, cu spiritul și graiul nostru din străbuni, vom construi edificiul național al unei literaturi și al unei arte, durabile și adevărate lăcașuri și izvoare de lumină, de sănătate sufletească și trupească.

Vom avea atunci un al doilea Creangă, un al doilea Eminescu, un al doilea Grigorescu, Băeșu, cari să ne reprezinte tot atât de cinstit de sincer și de măestrit, ca popor și ca nație, în cultura Universală

Toți poeții și scriitorii de până acum, cari ne-au dat tot ce e mai frumos în literatura și arta noastră, au ascultat de această indicație.

Dar cu toate acestea, tot celalt scris e mai în floare.

Pe urmele lui Creangă, nu îndrăznește nimeni oare ca să mă păsească, ca să-l ajungă?...

Mai degrabă vom imita literatura și arta altor popoare, decât să ne străduim acolo, cât de cât, a zugrăvi pe țaran cu însuși viața lui, prins spontan, liber de orice influențe, pătrunzând în „cele mai intime ute ale sufletului și ale vieții țărănești“

Și cât nu pătuim!...

Dar, poate o da bunul Dumnezeu și ne-om sătura de atâta uitare extrem de păgubitoare, a adevăratei literaturi românești, a culturii care corespunde sufletului nostru de viață cât și ne-om sustrage din „imitația slugarnică a altor literaturi și arte“...

TICU TOPORAȘ

RĂSTIGNIRE

*Insulțat pe lemnul suferinței
A poruncii durerilor să tacă...
Și sufletul, încet, porni să se desfacă
Văslind lumini pe apa bituinței.*

*Doar Crucea Lui o clipă se 'nclină
Pe-azur — inserând un unghiu în Nesfârșit,
Se prăbușesc sub Timpuri—idoli de granit
Și'n Universuri inundă al Lui Cuvânt Lumină.*

Anrel Gross

Informații culturale, recenzii.

Reuniunea culturală germană «Walthern von der Vogelweide» a acordat D-lui Prof. Dr. Virgil Tempeanu *medalia de argint „Vogelweide”*.

Se știe că D-sa este un vechiu cercetător al poetului medieval german Vogelweide, din a cărui operă a tradus și ale cărui „Cântece de Crucea” le-a studiat în teza de doctorat, foarte apreciată de critica germană.

După medalia de argint a Academiei Germane și medalia „Humboldt”, este aceasta a 3-a frumoasă distincție germană acordată îndrumătorului nostru sufletesc.

«Situatia geopolitică a României și influența ei asupra relațiilor ei cu Germania» este titlul conferinței pe care directorul nostru, d-l Prof. Dr. V. Tempeanu, lector la Univ. din München, a ținut-o în cadrul lui «Deutsche Gesellschaft» în Palatul Preysing din München la 19 Martie a. c.

Conferința a fost, de fapt, răspuns la cartea ziaristului german Dr. W. Hopker, intitulată „România dincoace și dincolo de Carpați”, care ne prezintă într-o lumină falsă „fiind prăpastie culturală, politică, etc. între Ardeal, Bucovina și Vechiul Regat cu Basarabia. Conferențiarul a spulberat cu citare de fapte această afirmație, precum și aceea de șicanare a minorităților, trecând apoi în revistă atitudinea diverselor partide politice față de Germania și ajungând la concluzia că astăzi, politica noastră prezintă multă maleabilitate și dispoziție de a întreține mai ales relații amicale pe tărâmul economic și cultural, cu Germania.

Președintele Societății, d-l *General Cavalier de Sauer*, a felicitat călduros pe conferențiar și a urat frumos viitor legăturilor dintre ambele țări, spre binele lor și al Păcii. Conferința se va publica (în limba germană). *Coresp.*

Cărți în legătură cu România

Albert Haneis; HANS CAROSSA, *Personlichkeit und Werk*. Weimar 1935.

Hans Carossa ni e un vechiu cunoscut. A fost doar, ca medic militar german, în timpul războiului, la noi și și-a scris — în cea mai bună scriere a sa — «Jurnalul românesc» [Rumänisches Tagebuch] impresiile. Haneis ti descrie personalitatea, care oscilează între medic și poet.

Medicul și poetul n'au văzut în noi numai dușmani, ci oameni. L'a atins suferința și peste grozăvia războiului a așternut vâlul iubirii de om. Poetul și vindecătorul au biruit pe războinic.

Pentru acest omenesc din opera lui și pentru forma — de o supleță de limbă care-l apropie de Rilke și George — merită atenția deosebită a curcilor noastre literare. Jurnalul românesc, are și o mare valoare educativă.

POEZIA SAȘILOR. — *Vilhelm Schneider* «Die auslanddeutsche Dichtung unserer zeit» Berlin 1936 (Poezia germană contemporană din Streitate). E vorba de poezia celor 35 milioane de Germani împrăștiați în țările Baltice, America, Rusia, România. Vorbind de poezia aristocratică a Germanilor din Țările Baltice [cum: o redau :

Hermann Keyserling, Peter von Manteffel, Frank Thiess, Manfred, Kyber, etc. autorul, școlar al noii teorii a istoriei literare concepută de Nadler, studiază litaetura Sașilor noștri, reprezentată prin Wittstock, Menchendorfer și fillich.

Viața culturală a școlilor din Banat e, după autor, în stagnare, așeptând dela noua generație un constructor al operii lui Miller Guttenbrunn.

Lucrura cuprinde gânduri prețioase și unele portrete literare de o magistrală caracterizare. V. T.

MIHAI C. HERTUG — Maglavit — amăgire omenească sau descoperire Dumnezeiască ? Ce să credem ?

În cuprinsul celor 80 de pagini, Pr. Mihai C. Hertug, ne lămurește Faptul dela Maglavit» în lumina învățaturii creștine și a datelor științifice, venind în acelaș timp în ajutorul celor ce întrețin propaganda misionară.

Apreciind strădania Pr. M. Hertug și subliniind că țelul ce și la propus prin această frumoasă și interesantă lucrare a fost atins, ne facem o datorie prin a justifica meritul ce se cuvine Sf. S. Părintelui Protoiereu al jud. Baia, Econom. Iacob Chiticaru.

Sf. Sa, încredințat fiind de importanța lucrării, a îndemnat și pus la îndemână Pr. Mihai C. Hertug mijloacele materiale pentru tipărirea ei în condițiuni tehnice bune.

Sperăm că această lucrare nu va fi prima,

Așteptăm, Părinte Hertug, cu bucuria ce ne-a făcut apariția acestei lucrări. și celelalte!.

SĂTUL — revistă de cultură pentru popor, — director Andrei Udrea apare lunar la București. Cuprinsul ei bogat, cu articole și poezii semnate de cele mai bune condeie românești, interesând atât pe cei de la sate cât și pe cei dela oraș, o așează alături de cele mai bune reviste ce se scot la noi.

Abonamentul fiind pentru plugari și elevi, de 60 lei lunar și pentru funcționari și orășeni de 80 lei, această revistă nu trebuie să lipsească din casa niciunui gospodar.

„CRUCIADA” — isvod de gând și suflet românesc — apare la București sub direcția d-lui Octav Stetin,

„ICONAR”, „CUVANTUL ARGEȘULUI”, „BRAȚUL DE FER” dăruiesc cetitorilor ei, colaborări alese, idei și poezii ale generației tinere care vrea să imprime neamului, însemnătatea luptei pentru ajungerea unui ideal.

OGORUL, apare mereu, condus energic de d-l N. Trandafirescu Nămăești.

FRUNCEA, apare la Timișoara, sub conducerea înțeleaptă a d-lui *Ing. Nicolae Ioan*. Este alături de «LUCEAFĂRUL» d-lui Cosma Junior, încă o perlă a Banatului.

ZARANDUL, apare la Brăd sub conducerea inimosului Cornel D. Russu.

JUNIMEA SEVERINULUI — Director A. M. Frățilă; apare la Turnu Severin. La pagina literară colaborează printre alții și apreciatul scriitor Mihail Lungianu și poetul Demetrie Mihail Dascălu.

GHIOCEI apare la Focșani. Cine n-o iubește? Este condusă de Petre Iosif institutor.

F. N. R. — apare în București str. Popa Soare 16. Conducătorul, Al. Caragiale, pune ca motto unui articol de fond, cuvintele evanghelistului Matei: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă”. Articole importante: colaborări sincere.

«DOMNUL DE ROUĂ» revista lunară. Apare la Caracal, sub conducerea unui comitet. Ne bucură atât de mult această apariție!

Din cuprinsul celor două numere apărute până acum, am avea de citat multe idei frumoase, cât și entuziasmul fineresc al celor ce pornesc la drum, cu tendința de mai bine. Proză și poezii semnate de: Adrian Maniu, Preot I. Florescu, Doina Bucur — distinsa noastră colaboratoare —, Coca Farago, Gr. Forțu, Pr. Fl. Tudorănescu, I. C. P. Polycleț, Prof. Gh. Costantinescu, Hortence Popescu, etc. Picturile și desemele acestei frumoase reviste de „cultură generală”, sunt făcute de Hortensia Popescu,

Nr. 1 și 2, cu cuprins bogat, diferit, ne impune să scriem despre această revistă într'un număr viitor, mai mult. Ca și Pr. I. Florescu, le dorim și noi — inițiatorilor acestei reviste — „*deplin succes întru atingerea scopului ce se urmărește prin ea cu o durată, nu ca a Domnului de rouă, ci ca a legendei așpre ei*”.

CHEMAREA — apare la Iași str. Cuza Vodă 17, sub direcția d-lui Laur Preda. Un cuprins bogat, cu articole semnate de d-nii Laur Preda, Colonel Ion Zamfirescu, Prof. V. Teodorescu, Dumitru Gav. Popa, C. Puiu, etc.

Pentru lupta ce-o duce, nu trebuie să lipsească din casa niciunui român. Din parte-ne, cele mai bune urări,

IUBIȚI BISERICA — apare la Mălini jud. Baia sub conducerea unui comitet de preoți din jud. Baia și este una din cele mai bune reviste de zidire sufletească pentru popor. Apare sub patronajul I. P. S. S. Mitropolit Nicodem al Moldovei și Sucevei. Răspândită pe tot întinsul țării, devine un far, o călăuză pe calea ce duce la o credință vie, cu o viață cu adevărat creștinească. Dorim succesul deplin ce-l merită, spre bucuria tuturor.

IZVORAȘUL — Anul XVI, apare la Bistrița-Mehedinți sub priceputa conducere a D-nei Olimpia și Pr. Econom, Gh. N. Dumitrescu-Bistrița,

Viață lungă, cu înlăturarea tuturor piedicilor.

în numărul viitor vom continua cu recenziile

*Rugăm plătiți abonamentul la timp pentru
a putea apărea în mod regulat.*

---

*Abonamentele se vor trimite
la Redacția Revistei*

---

*De Sfintele Paști urăm cetitorilor noștri,
bucurie, voie bună și Christos a înviat !*

Redacția și Administrația Revistei «Inmuguriri»
Str. Ion Creangă 35 — Fălțiceni

D .....

Strada .....

Comuna .....

Județul .....

Tip, «Saidman», Fălțiceni